

ŠESTÁK

oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

číslo **146**

vydáno pro vnitřní potřebu 7. září 2018, nákladem 50 výtisků

21. 7. 2018 - TÁBOROVÝ OHEŇ

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová Rada

O letošních prázdninách se nám do oddílu podařilo zakoupit **nové teepee**.

Veliký dík **Marti** a **Lile** za pomoc na tomto ŠESTÁKU.

Těší nás prázdninová obsazenost DBCB. Byla i v letošním roce **vysoká**. Z celkových 62 prázdninových dní byly Březiny obsazeny po 26 červencových a 25 srpnových dní.

Na poradě k zářiové brigádě v DBCB byly mimo jiné definovány **potřebné opravy** a jejich prioritizace (abychom mohli odhadnout náklady a podati projekty). Za nejpotřebnější bylo vyhodnoceno pořízení nového nebo oprava starého schodiště do podkrovní. Na druhém místě cítíme potřebnost výměny zárubní a dveří. Obojí je investice výrazně vyšší než 100 000 Kč.

Vyúčtování dotace k projektu NAUČÍM SE TO bylo odesláno. Po realizaci projektu zůstalo v oddíle k dalšímu využití pro naši činnost nové lano, skládací outdorový hrnec a nafukovací člun Baraka.

Od září **obnovuje svoji činnost 1. smečka**

Od září 2018 až do odvolání se budou **oddílovky** konat pouze **co 14 dní**, a to **v sudý pátek!!!** Čas i místo oddílovek zůstává (DBC Březiny, od 16:15 do 18:15). O případných změnách budeme všechny informovat. Sleduj pravidelně náš šestkařský FB, aby ti nic neuniklo :-)

vličat na Vsetíně. Vedení se znovu ujme Ing. Hanýsek a jako jeho zástupce mu bude pomáhat JUDr. Fantík (bývalá vůdkyně vsetínského 2. dívčího oddílu). Oddíl mají naplněný před zahajovací schůzkou jen tím, že informaci o zahájení činnosti pustili mezi dospělé členy vsetínských oddílů a jejich přátele.

Všechny ŠESTÁKY (mimo 1. čísla) jsou **archivovány** na www.oldskauti.cz. Stránka s náhledy více než 153 titulních stran (včetně speciálů) byla nově upravena.

Pro ty, kteří to během prázdnin nezaregistrovali - podařilo se nám během července a srpna 4x vyměnit **vývěsku** v podloubí u Obecního úřadu Kateřinice:

BOBŘÍCI ULOVENÍ NA LETOŠNÍM TÁBOŘE

Rovnováhy

- Žabák
- Horka
- Marťa
- Bebi
- Mimi

Vzduchochodectví

- Kuba
- Seno
- Dejv
- Žabák
- Horka
- Mimi
- Alík
- Marťa
- Miki

Vzplanutí

- Žabák

Poezie

- Marťa
- Murka
- Horka

Hladovění

- Káťa
- Horka
- Mimi
- Alík

Mlčení

- Horka
- Murka

- Káťa

Hmatu

- Žabák
- Dejv
- Natka
- Murka
- Verik
- Kuba
- Lenička
- Marťa
- Miša
- Horka
- Marco
- Mimi
- Káťa

Spletitosti

- Marťa

„Štěstí lze nalézt i v těch nejtemnějších dobách, pokud si člověk vzpomene, že se má obrátit ke světlu.“ (Harry Potter a vězeň z Azkabanu)

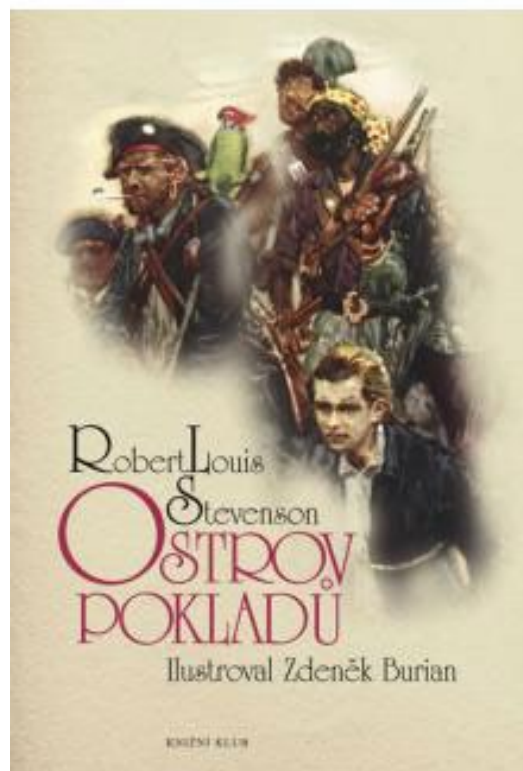
100 KNIH

KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ

OSTROV POKLADŮ

Dnes už klasické dílo (srovnatelné třeba s Robinsonem Crusoe) bylo jen angličany zfilmováno od roku 1934 minimálně 8x. A jen v češtině vyšla tato kniha od roku 1901 alespoň 16x - se třemi různými názvy: ZLATÝ OSTROV (1x), POKLAD NA OSTROVĚ (6x) a OSTROV POKLADŮ (9x).

Hlavní hrdina, mladík Jim Hawkins, zjistí, že muž, jenž zemřel v hostinci jeho matky, je starý pirát Bill Bones, který svým bývalým druhům ukradl mapu Ostrova kostlivců, kde je zakopán poklad slavného pirátského kapitána Flinta. Jim mapu nalezne mezi věcmi mrtvého a ukáže jí zemanovi Trelawneyovi a lékaři (a zároveň smířcímu soudci) Liveseyovi. Oba muži pak zorganizují námořní výpravu na lodi Hispaniola za pokladem, které se Jim zúčastní jako stevard a plavčík. Přes varování kapitána Smoletta najme Trelawney jednohého kuchaře Johna Silvera, řečeného Dlouhý, a na jeho doporučení i značnou část posádky. Během plavby Jim zjistí, že John Silver je bývalý pirát a že většina námořníků na lodi patří k bývalé Flintově posádce. Stačí ještě upozornit své přátele na připravovanou vzpouru, která pak skutečně propukne. ... Více netřeba prozrazovat : -)

ROBERT LOUIS STEVENSON (*1850 +1894) - skotský romanopisec, básník, spisovatel cestopisů, vedoucí představitel novoromantismu v anglické literatuře. Byl celebritou už za svého nedlouhého života, ale po většinu 20. století byl opomíjen (v Oxfordské antologii anglické literatury z roku 1973, není zmíněn ani na jedné z dvou tisíc stran). Na konci 20. století byl ale znovu "objeven" a uznáván. Dnes je mezi nejprekládanějšími autory i před takovými velikány jako je Charles Dickens, Oscar Wilde či Edgar Allan Poe.

Mezi Stevensonovy nejznámější knihy patří například: PODIVNÝ PŘÍPAD DOKTORA JEKYLLA A PANA HYDA, KLUB SEBEVRAHŮ, ČERNÝ ŠÍP či ÚNOS.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ - ZAČÁTEK MÉHO DOBRODRUŽSTVÍ NA OSTROVĚ.

Když jsem vyšel druhý den ráno na palubu, vypadal ostrov docela jinak než předešlého večera. Ačkoli se vítr úplně utišil, ujeli jsme v noci hezký kus cesty a trčeli teď asi půl míle na jihovýchod od nízkého východního pobřeží, které bylo z větší části porostlé šedavými lesy. Toto jednotvárné zbarvení přerušovaly jen žluté pruhy písčin v nížinách a vysoké sosnovité stromy, které se tyčily nad ostatní les – některé jednotlivě, jiné ve skupinách. Ale převládající barva ostrova byla jednotvárná a smutná. Nad lesy vyčnívaly nahé skalní útesy. Všechny kopce měly prazvláštní tvar, ale Dalekohled, který je všechny přechýlil až o tři sta stop, je svou pitvorností předčil. Spadal totiž na všech stranách strmě dolů a nahoře byl useknutý, takže vypadal jako podstavec pod sochou.

Hispaniola se houpala ponořena až po okraj do vln. Ráhnla se třela o kladky, kormidlo se zmítalo sem tam a celá loď sténala a skřípěla na všech stranách. Chytil jsem se zábradlí pevně jako klíště a celý svět se mi opile motal před očima. Snadno jsem snášel kymácení lodi, dokud byla v pohybu, ale houpala-li se na místě a zmítala se jako skořápka v příboji, dělávalo se mi vždycky špatně od žaludku, zvlášť hned po ránu, na lačný žaludek.

Snad to způsobila má nevolnost či vzhled ostrova, pokrytého truchlivě šedými lesy a divokými skalními útesy omývanými divokým příbojem, jenž ječel a pěnil se u srázného pobřeží – prostě ačkoli slunce hrálo a kolem poletovali a štěbetali rybařící ostrovní ptáci, takže by se snad každý zaradoval, že konečně ucítí pevnou půdu pod nohama – přece ve mně byla, jak se říká, malá dušička. A od tohoto prvního pohledu jsem nenáviděl i pouhé jméno ostrova Pokladů.

Čekala nás perná práce. Po větru ani potuchy, a tak bylo nutno pustit čluny a odvléci loď tři čtyři míle za špicí ostrova a potom úžinou ke kotvišti za ostrovem Kostlivců. Přihlásil jsem se dobrovolně do jednoho člunu, kde jsem ovšem neměl nic na práci.

Bylo úmorné vedro a mužstvo při práci nespokojeně reptalo. Mému člunu velel Anderson, který reptal hlasitěji než ostatní, místo aby hleděl udržet mezi posádkou kázeň.

„Nu nechť!“ řekl, „však to nepotrvá věčně,“ a zaklel jako pohan.

Napadlo mě, že je to špatné znamení. Až dosud konalo totiž mužstvo svou práci opravdu hbitě a ochotně, ale už při pouhém spatření ostrova se kázeň uvolnila.

Dlouhý Honza stál celou cestu u kormidelníka a radil mu. Vyznal se v úžině jako na své dlani. Ačkoliv námořník s měřidlem nacházel všude větší hloubku, než byla udána na mapce, Honza se tím nedal zmást. „Při odlivu je tu silný proud,“ řekl, „a ten tuto úžinu vyhloubil, jako by ji vybral lopatou.“

Zakotvili jsme přesně tam, kde bylo v mapce vyznačeno kotviště, třetinu míle od obou břehů, náš ostrov na jedné straně a ostrov Kostlivců na druhé. Na dně byl čistý písek. Když kotva naší lodi žbluňkla do vody, vznesla se do vzduchu mračna ptáků a se štěbetáním se rozlétla. Ale za chvíli se zase usadili a nad ostrovem zavládlo opět ticho.

Kotviště bylo dokonale chráněno a pohřbeno v pobřežních lesích, jejichž stromy sestupovaly až k čáře přílivu. Břeh byl celkem plochý a v pozadí se jako v amfiteátru zvedaly pahorky. Do tohoto rybníka, jak by se mohlo toto kotviště nazývat, ústily dvě říčky, či vlastně dva močály. A listoví na onom úseku břehu mělo jakési jedovaté zbarvení. Z lodi nebylo vidět opevněný srub zakreslený na mapě, protože nám jej úplně zakrývalo stromoví. A nebýt oné mapy v kabině, mohli jsme si klidně myslet, že jsme první loď, která tu zakotvila od dob, kdy se tento ostrov zvedl z moře.

Panovalo úplné bezvětří a jediným zvukem byl jakot příboje narážejícího asi půl míle od nás na pobřeží a tříštícího se o skaliska. Nad kotvištěm se vznášel zvláštní hnílobný pach – zápach zahnívajícího listí a trouchnivějších kmenů. Povšiml jsem si, že doktor krčí nos, jako by číchal ke zkaženému vejci.

„Je důležité bojovat a znovu bojovat a vydržet v boji, protože jedině tak můžeme zlo udržet v bezpečné vzdálenosti, i když jej nikdy nevymýtíme.“ (Harry Potter a Princ dvojí krve)

„Je-li tu poklad, nevím,“ prohodil, „ale že je tu zimnice, na to vsadím svou paruku.“

Tvářilo-li se mužstvo ve člunu zneklidněně, chovalo se po návratu na loď přímo hrozivě. Povalovali se po palubě a hlasitě reptali. Na každý sebevinnější rozkaz odpovídali zamračením a uposlechli jen loudavě a nedbale. I poctiví námořníci se nakazili od ostatních a ani se nepokoušeli přiložit ruku k dílu. Bylo zřejmé, že vzpoura nad námi visí jako černý mrak.

Toto nebezpečí jsme však nevycítili jen my, obyvatelé kajuty. Dlouhý Honza chodil neúnavně od skupiny ke skupině, rozdával vpravo vlevo rady a sám předcházel dobrým příkladem. Přímou se překonával samou ochotou a úslužností a usmíval se na všechny strany. Zazněl-li nějaký rozkaz, v mžiku se přibelhal a vyplnil jej s nejbujarejším: „Rozkaz, pane!“ A neměl-li nic jiného na práci, zpíval písničku za písničkou, jako by chtěl zamaskovat nespokojenost ostatních.

Ze všech zlověstných jevů onoho zlověstného odpoledne působila tato zřejmá snaha Dlouhého Honzy nejtísňivěji.

Zasedli jsme v kabině k poradě.

„Pane,“ prohlásil kapitán, „odvážím-li se dát ještě jeden rozkaz, máme v okamžiku celou posádku na krku. Vždyť to sám vidíte, pane. Dám rozkaz, dostanu sprostou odpověď. Oplatím-li jim stejnou mincí, vytáhnou rázem zbraně. A budu-li mlčet, Silver vytyší, že za tím něco vězí, a máme po plánech. Teď můžeme spoléhat jen na jediného člověka.“

„Na kohopak?“ zeptal se zeman.

„Na Silvera, pane,“ odvětil kapitán. „Je stejně v jeho zájmu jako v našem, aby zatím k ničemu nedošlo. V mužstvu to věř, ale Honza by jim to snadno rozmluvil, kdyby měl příležitost. Já tedy navrhuji, abychom mu tuto příležitost poskytli. Pusťme dnes odpoledne mužstvo na břeh. Odejdou-li všichni, obsadíme loď. Nepůjde-li ani jeden, uhájíme kajutu a pánbůh nás neopustí. A odplují-li na ostrov aspoň někteří, pak vám, pane, ručím za to, že Silver je přivede zpět krotké jako jehňátka.“

Dali jsme mu za pravdu. Všichni věrní dostali po nabití pistoli. Zasvětili jsme Huntera, Joyce a Redrutha, kteří přijali naše zlé zprávy kupodivu klidně a srdnatě. Potom vyšel kapitán na palubu a promluvil k posádce.

„Hoši,“ řekl jim, „máme za sebou perný den a všichni jsme unavení a nejsme ve své kůži. Vyjíždka na pobřeží jistě nikomu neublíží – čluny leží ještě na vodě. Můžete si vzít lehčí veslice a zajet si na celé odpoledne na ostrov. Půl hodiny před západem slunce dám vám výstřelem z děla znamení k návratu.“

Ti pošetilci se asi domnívali, že zakopnou o poklad, jakmile se jen dostanou na ostrov. Všichni se totiž rázem probrali ze špatné nálady a dali se do takového provolávání slávy, že jim znělo celé kotviště a z lesů na ostrově zase vyletěli štěbetající ptáci.

Kapitán se moudře ztratil a vyklidil půdu Silverovi, aby mohl výlet na ostrov v klidu uspořádat. Myslím, že kapitán jednal správně. Kdyby byl zůstal na palubě, nemohl by už předstírat, že nechápe situaci. Bylo nad slunce jasnější, že skutečným kapitánem je Silver a velí posádce velmi buřičské. Poctiví námořníci – a zanedlouho jsem se přesvědčil, že i takoví jsou na lodi – byli buď hlupáci, nebo spíše je nakazil příklad štváčů, některé více, jiné méně. A jen pár z gruntu dobrých chlapů se nedalo po dobrém ani po zlém přimět, aby překročili meze. Něco docela jiného je lenošit a reptat, něco jiného zase zmocnit se lodi a zavraždit hromadu nevinných lidí.

Konečně se námořníci rozhodli. Šest jich zůstane na lodi a zbývajících třináct i se Silverem popluje na ostrov. A právě v té chvíli mi bleskl hlavou první z těch ztřeštěných nápadů, které později značně přispěly k záchraně našich životů. Nechal-li Silver na lodi šest mužů, pak se jí naše parta tak jako tak nemůže zmocnit a udržet ji, a – uvažoval jsem dále – pak se ovšem naši beze mne zatím jistě obejdou. Napadlo mě totiž, abych se podíval na břeh. V mžiku jsem sklouzl z boku lodi do nejbližšího člunu a schoulil se mezi plachtami – a v tu chvíli jsme odrazili.

Nikdo mi nevěnoval pozornost, jen jeden z veslařů mi řekl: „To jsi ty, Jime? Schovej hlavu!“ Z druhého člunu se však ozval Silver a zeptal se, jsem-li to já. A od té chvíle jsem toho začal litovat.

Mužstvo veslovalo o závod ke břehu; protože však náš člun měl před ostatními od počátku náskok, byl lehčí a nesl menší zatížení, předjel brzy všechny ostatní. Jakmile zajel kýlem mezi stromy, chytil jsem se větve, vyhoupl se na břeh a zmizel v nejbližší houštině, kdežto Silver a ostatní lidé byli ještě nějakých sto yardů od pobřeží.

„Jime, Jime!“ volal za mnou.

Ale já jsem, toť se ví, nedbal. Běžel jsem, kam mě nohy nesly, přeskakoval, podlézal a prodíral se vpřed, dokud mi nedošel dech.

7. 7. 2018 - sobota

(Marco Polo) Píšu to jako včera, když jsme přijeli do našeho skvělého skautského tábora. Ale tak už jdu na to. Náš sraz se konal v 10:25 (ráno) na vlakovém nádraží na Vsetíně, a ne každý tam byl včas... (ehm). Takže! Všichni jsme se tam sešli, tedy až na pár lidí, kteří už na táboře byli hooodně dlouho. Samozřejmě byl první na řadě náš úžasný pozdrav. Poté jsme museli čekat na vlak, který měl ZPOŽDĚNÍ!!! Nastoupili jsme a potkalo nás nemilé překvapení. Náš vlak, ve kterém jsme měli místenky už dávno rezervované, nám asi utekl, protože ten vlak byl plný! Stáli jsme několik minut s těžkými batohy, než se uvolnila místa a my si mohli sednout. Když kontrolovali jízdenky, tak jsme se dozvěděli ten problém, který nastal. Odpojili dva vagóny, a proto jsme se museli namačkat. Karambol byl samozřejmě očekávaný u dětí s těžkými batohy, ale co se stalo, to se nestalo náhodou, spadl Marco Polo a vzal s sebou i Veríka. No, úžasný pohled to určitě byl. Vystoupili a nastoupili jsme na další vlak, který už byl lepší a vešli jsme se tam. Po dlouhé cestě jsme přestoupili do žlutého autobusu, který nás čekal. Po několika zastávkách jsme dorazili na tu naši. Když všichni vysedli, dostali jsme se do konfliktu s jedním opravdu skvělým člověkem, který s námi neměl absolutně žádnou trpělivost a hned po nás řval. Nikdy bych nevěřila, jak zlí tihle lidé bývají. No nic. Přesedli jsme do našeho posledního vlaku. Ta cesta trvala dýl, než bych čekala. Nastala ona osudná chvíle a vysedli jsme s tím, že nás Pazič přijel přivítat jako první a měl tu čest nám vzít batohy a odvést je do tábora. My šli pěšky asi tři kilometry a celkem jsme si to užili, teda hlavně Verík, ta

po všech házela bodláky a hodila je Naty do vlasů, ze kterých je následně i vyndala a nejspíš si to taky užila. Po příchodu jsme si dali nástup a naši vůdci nám vysvětlili vše potřebné. Když nastala chvíle rozchodu, všichni se rozešli ke svým stanům a hodili si před ně batohy. Začali jsme si dělat rošty a podpěry pod postele a jako vždy jsme si to užili. Jakmile se všechna práce dodělala, šel si každý vybalit věci. Po dalším nástupu nás vůdci pozvali k zahajovacím ohni, u kterého nás seznámili se vším novým, ale i starým a předali Šáši její družinku „Blešky“ a Rexovi předali do Šneků nové členy. Povíдали jsme si celkem dlouho, dokud jsme si nešli vyčistit zuby a šli jsem spát. (O půl dvanácté, né, to je brzo samozřejmě.)

(Kuba) Když jsme přijeli na Vsetín na nádraží, tak jsme čekali asi půl hodiny na vlak, protože měl zpoždění. Až vlak konečně přijel, tak jsme nasedli a vlak byl úplně přeplněný a my jsme museli stát. Potom jsme přesedli do dalšího vlaku, tak to bylo lepší. Potom jsme zase přesedli na autobus, tak byla sedadla moc blízko za sebou, takže jsme se tam skoro nevlezli s krosnama. Potom jsme přesedli do vlaku, tam jsme si už sedli. Potom jsme dali Pazičovi do auta krosny a pěšky z nádraží jsme šli tři kilometry na tábořiště.

*„Vyžaduje velkou odvahu postavit se našim nepřátelům,
ale stejně tak postavit se našim přátelům.“ (Harry Potter a Kámen mudrců)*

8. 7. 2018 - neděle

(Dejv) Dneska byla neděle, takže jsme vstali o hodinu později, v osm. V neděli nikdy není rozsvíceno. Potom byli vanaři. Samozřejmě tam nemůžu chybět. Ranní hygiena nastala poté. Na snídani všichni čekali. Byl chleba s paštikou. Nastal ranní nástup a kontrola stanů. Nikdo neměl prase. Pak jsme my šneci dělali posezení na jídlo. Pak byl oběd, kde jsme se pořádně najedli. Bylo rizoto a krupicová polévka a pak byl odpolední klid. Potom jsme si nakreslili jmenovku na stan, až jsme to udělali, tak jsme šli ukládat dřevo. Nastalo boro (=bojové rozmístění), kde jsme my šneci chytali přepadníka, světlušky a vlčata hlídala náměštíčko a žaby a blešky hlídaly hangár, kuchyň

a kola. Přepadníky jsme chytali. Protože už bylo moc hodin, nastali vanaři, hygiena a večerka. Šlo se spát. Tento den byl hezký a vše šlo podle plánu.

(Bebí) Když jsme vstanuli, tak jsme si šli vyčistit zuby. Potom jsme šli do stanu. Za chvíli byla snídane. Po snídani byla prohlídka stanů a nástup. Po nástupu byl pracovní nástup. Na tom jsme si rozdělili práce. My jsme dělali symboliku a po symbolice jsme hrabali a nosili seno. Potom byl oběd. Po obědě jsme malovali cedulky na stan. Potom jsme ještě chvíli hrabali seno a byla svačina. Po svačině jsme stavili hangár a potom zase hrabali a nosili seno. Potom byla večere. Po večeri boro. Po boru byla etapovka. Po etapovce jsme si šli vyčistit zuby, oblekli se do pyžama a šli jsme spát.

„Pokud chceš vědět, jaký někdo doopravdy je, všimni si, jak se chová ke svým podřízeným, ne k sobě rovným.“ - Sirius Black - (Harry Potter a Ohnivý pohár)

9. 7. 2018 - pondělí

(Vojta) Když jsme vstanuli, šli jsme si vyčistit zuby. A pak byla snídaně. Po snídani byla kontrola stanů. Pak byl nástup. Potom byl pracovní nástup. A my jsme tahali seno. Pak byla svačina. Pak jsme ještě na chvíli šli tahat seno. Potom jsme si šli umýt ruky. A pak jsme šli na oběd. Potom byl odpolední klid. A potom jsme se šli koupat. A potom byla etapová hra a my jsme si dělali koště. A potom jsme hráli trojnožku. Potom jsme se snažili dostat vajíčko z kruhu. Hráli jsme různé hry. A pak jsme si šli čistit zuby a potom jsme šli spát.

(Myš) TŘÍSKÁNÍ LŽÍČKAMA O EŠÁKY, JAK ORIGINÁLNÍ – řekla jsem si, když se tento nelibý zvuk nesl naším tábořištěm. „JEŠTĚ NEE,“ zamrčela jsem a otočila se na druhý bok. Pomalu jsem se probouzela, začala se obouvat, ale to už začal Rex počítat, protože měl rozcvíčku. No. Jaké byly moje dojmy z rozcvíčky? Byla jsem šťastím bez sebe, že jsem ve zdraví dodělala poslední dřep. S Veríkem a Marcem jsme si šly vyčistit zuby a napít se. Já potom česala holky. Už ani nevím kolik a koho, no prej budu plést aj ze spaní. Na snídani byly rohlíky s nutelou, po těch se jen zaprášilo. Na ranním nástupu si pár lidí dalo nějakého bobříka a poté jsme měli pracovní nástup, ze kterého jsme odešly (žaby) na chystání sauny a potom ještě hrabat seno. Mezitím byla sváča a já ještě vypomohla v kuchyni. Po

výborném obědě (zelňačka a květákové placičky) jsem přebírala službu, takže jsem z klidu neměla nic. Pískla se příprava na etapovku. Měli jsme za úkol vyrobit si koště, abychom se, jako správní kouzelníci studenti, naučili létat. S košťaty jsme pak letěli porazit VRBU MLÁTIČKU. Naše žabí koleť těsně skončila druhá, vyhrály blešky. Po svačině měla program Verča, hráli jsme hry jako hu tu-tu-tu, král – šlechta – poddaní a vázání uzlů. No, uzly spíš zamotaly nás. Na večeri byla výborná pomazánka a my jsme se připravili na nástup. Po nástupu jsme dostali volno, no tak jsme s Martou upletly Lile tak třicet copánků a odebraly se do postele, protože nás ještě čekala hlídka.

10. 7. 2018 - úterý

(Verík) Jsou tři hodiny ráno a já se snažím vzbudit Alíka. K mému úžasu to šlo nějak snadno. Hlídku jsme přežili s optimistickou náladou a díky té energii se přepadníci od našeho tábora vzdálili celkem rychle. Potom, co mě Kečibuz vzbudil, jsem poslušně vstala a šla se se službou zaujatě dívat, jak se vaří čaj. Nakonec mě za mého protestování donutili jít vzbudit Verču, aby nám řekla, co má být na snídani. Samozřejmě se jelo na šátečky. Potom, co jsme my jako služba udělali

velké NIC, jsme měli rozdělený program. Liluška nás skautíky vzala na louku a hráli jsme několik Lilovských her, jako například mraky, hry se zavazánými očima a bla, bla, bla. Co se stalo nestalo, když jsme hráli hru na zloděje a policajty, Veríkovi se spustila krev z nosu, ale to není zajímavé. Po obídku, který se sám uvařil, byl znova rozdělený program. Po svačince se hrálo Člověče, nezlob se a my jako figurky jsme museli plnit úkoly, skvělá hra na rozhádání. Byla nejlepší část dne – FAMFR-PÁL!!! Rozdělili jsme se do týmů, hráčů a vyletěli jsme do vzduchu. Poté, co náš tým prohrál, byl pudink, který nám uvařila Verča a Mája, který jsem dojídala ještě druhý den. Po nástupu bylo volno a samozřejmě nejvíc bince v nářadáku. Čištění zubů s Májou nebylo, takže všichni šli po večerce spinkat.

11. 7. 2018 - středa

(Můrka) Den začal tím, že nás Káťa budila (protože blešky spaly v hangáru.) Jelikož tam nešel slyšet budíček ani rozcvička, tak jsme dělaly dvacet dřepů, rozcvička začala tím protahováním. Konečně konec rozcvičky. V umývárce kartáčky čistí zuby. Mimi, Káťa, Šáša a já jsme si šly odnést spacáky, karimatky a jiné věci do stanu. PÍLÍSK. PŘÍPRAVA NA SNÍDANI. Juchů, hmmmmmm mňam. Na snídani byly čokoládové a povidlové buchty, ale ještě si umýt ruce. SNÍDANĚ. Mňam mňam mňam! Byla příprava na kontrolu stanů, nikdo nedostal prase, ale ani sluníčko. Nástup, dala jsem bobříka mlčení. Potom byly cyklozávody. Jedu, jedu, jedu, jedu, jedu jako o závod, ale pomalu. Potom byla svačina, mňam jablíčko. Byla i etapová hra. Dostali jsme plakát a museli jsme ho vybarvit podle předlohy, která byla na nástěnce. Ale byl v tom háček, museli jsme běžet k té nástěnce, ale vždy jsme mohli vzít jenom jeden odstín a jednu barvu pastelky. Vůbec nám to nešlo, vždycky (skoro vždycky) jsme vzaly jiný odstín. Potom byl oběd (česnečka mňam) a jako druhé jídlo kuře na cikánce. Polední klid. To asi nikoho nezajímá. Pak byla módní přehlídka, všichni to udělali vtipně. Pak byla svačina. Můsli tyčinka. Byly vyhlášeny cyklozávody. Žabák a Vašek třetí, Marco a Veska druhé, Dave a Seno byli první. Potom jsme hráli psychologické hry s Lilou, barva, zvířata a věci o nás prozradí faaakt hodně. Večeře mňam. Večerní nástup A DOBROU!

(Horka) Ráno byl budíček, jako skoro každý den. Marťa zahrála píseň z Harryho Pottera. Za pět minut byla rozcvička, měl ji Alík. Byla krátká. Hned, co skončila, zapískal Rex přípravu na vanaře. Šli jsme všichni jako obvykle. Po vanařích byla snídane, na snídani jsme měli koláčky, jeden s čokoládou a druhá tvaroh + povidla. Písk, zapískala se příprava na kontrolu stanů a nástup. Mája nám na nástupu řekla, že bude supr čupr bike závod. Po nástupu jsme se převlékli do dresu na kolo. Byly tři stanoviště, na prvním byl slalom na druhém shodit tyčkou šátek a na třetím zabrzdit na čáře, což já samozřejmě neudělala. A po vyhlášení byla věc, na kterou jsem se těšila, přehlídka v kostýmech. Na svačinu byla můsli tyčinka. Potom byl dělený program a oběd. Na oběd byla česnečka a cikánka. O poledním klidu jsme umývali nádoby. Odpoledne jsme hráli hry a byla svačina. A pak jsme zase hráli hry. Na večeri jsme měli olupsije. A měli jsme volný program kolem 10:00. Po vanařích byla etapovka, myslela jsem, že mě trefí, když jsem zjistila, že máme vybarvovat Siriuse a jaké to na sobě měl barvy a že musíme vybarvovat písmenka každé jinou barvou. ÁÁÁ. Ale zvládli jsme to kolem 11:00. A kolem druhé a čtvrté jsem měla hlídku. A už do brou.

(Káťa) Dnes, když se všichni vzbudili, teda kromě mě, Kubaše, Marti, Veríka, Mimoně a Vaška, protože jsme měli službu. Potom, jak vstali, tak jsme šli na rozcvičku. Když jsme docvičili, tak jsme si šli vyčistit zuby. Potom jsme se převlékli

*„Nezájem a zanedbávání často napáchají víc škody než otevřená nenávist...“
- Albus Brumbá - (Harry Potter a Fénixův řád)*

z pyžama. Pak už se konečně pískla příprava na snídani, tak si všichni šli rychle umývat ruce, abychom se už konečně mohli nasnídat. Když už konečně pískli snídani, tak se všichni rychle tlačili ke kuchyňce, protože byly čokoládové a povidlové koláčky. Když se všichni posadili do naší nové jídelny, tak jsme se rychle najedli, abychom stihli kontrolu a nástup. Kontrolu stanů jsme s Můrkou daly, nikdo nedostal prasátko, ale ani sluníčko. Když skončil nástup, rychle jsme se museli převlékat do sportovního, abychom stihli závody na kole. Vytáhneme kola a jedeme na start. Startovaly jsme skoro jako poslední, ale naštěstí jsme jezdili po skupinkách. Jmenovali jsme se Zajíčci. Potom byla etapovka, dostali jsme obrázek a v kuchyni byl

vyvěšený plakát a podle toho jsme to měli vybarvit a trvalo to dlouho aspoň pro naši skupinku blešek. Když jsme to dobarvili, tak pískli přípravu na oběd. Konečně. Měli jsme už velký hlad. Když jsme dojedli, tak začal odpolední klid a my jsme celý klid umývali nádobí od oběda. Když jsme to dodělali, tak se pískl konec klidu a všichni se začali připravovat na módní představení. Bylo to boží, pak jsme měli dělený program, hráli jsme spoustu zábavných her. Když jsme dohráli, tak pískli večeri, potom byl nástup a po nástupu dražba. Dražilo se pár věcí, ale ne moc naštěstí, byla tam i naše krabice s lusky od hrášku. Musely jsme dělat šedesát pět dřepů. Potom byla volná zábava.

„Jsou věci, které musíte prožít společně, abyste toho druhého začali mít rádi, a omráčit horského trolla, vysokého dvanáct stop, k takovým věcem určitě patří.“ (Harry Potter a Kámen mudrců)

12. 7. 2018 - čtvrtek

(Lenička) Ráno jsme šli udělat budíček. Bohužel jsem nestihla rozcvičku, protože jsem byla služba. Poté jsme šli na snídani a pak následovala kontrola stanů a nástup, kde jsme vyvěšovali vlajku. Potom jsme se rozdělili na světlušky a vlčata a skauty. Skauti měli program se Slonem a světlušky s Májou a Lilou. Na oběd byla kyselice a palačinky. Po odpoledním klidu jsme šli hrát hru Chytrý skaut. Pak byla svačina (meloun) a peckama jsme na sebe začali plivat. Program je takový, že světlušky a vlčata, blešky a některé žaby nosily dřevo. Pak jsme měli večeri, vůdci odešli na radu a než pískli nástup, měli jsme volno. Při nástupu nám pršelo, tak jsme museli rychle do jídelny, tam jsme vyřešili bobříky a zdravotní problémy. Pak byla dražba. A jako poslední hru jsme hráli komando. Pak byla hygiena. A to je konec dne.

(Seno) Zase ráno, nikomu se nechce a ani mně ne. Nevím proč, vždy se vzbudím dřív, než je budíček. Jako první věc, když vstanu, je rozcvička, kterou má Alík. Dnes se mi moc nechtělo na vanaře, ale Rex mi dal motivaci. A tak jsme šli pomalu celí studení k vodě. Jako vždy jdu druhý, protože si musím dát motivaci, než tam vlezu. Už jak jsem tam vstoupil, mi proběhl celý život před sebou a jako vždy řvu. Po vanařích byl nástup, zase nic nenašli

na kontrole a ani se jim nechtělo. Už jsem byl natěšený, protože jsem měl dostat bobříka a diplom. Po nástupu byl dlouhý program se Slonem. Učili jsme se o tom, co dělat, když se něco stane. V průběhu programu nám Pazič donesl svačinu jako sluha, byl to dost poučný program. Poté byl oběd, zatím nejlepší co byl: kyselice + palačinky. Po obědě se předávala služba (nesnáším službu). Nechápu, proč musíme vůdcům umývat esáky, to nedokážou sami? Pak byl klid prodloužen. Poté jsme se přesunuli na další program. Byl zase se Slonem. Byla to zase nuda na hlavu. Pak jsme dohráli a šli na svačinu – meloun. Každý po sobě střílel pecky. No a pak jsme jeli na dřevo. Dejv si narazil ruku nebo tak něco. Pak jsme se po dlouhé práci přijeli najíst. Já jsem šel až po nástupu. Pouze šneci šli spát do hangáru, byla to sranda.

13. 7. 2018 - pátek

(Marťa) Po dlouhé době je zase pátek třináctého. „To ten den začíná...“ říkám si, zatímco se zvedám z postele, zavazuju šátek kolem obličeje, ano, slyšeli jste dobře. Můj obličej je opuchlý od vody a vypadám, že by se mě i strašidlo leklo. Vycházím ven a koutkem oka zpozoruju Martina, jak se nadechuje k počítání rozcvičky. Nee! Mě to nebaví, tak jak by mělo. Zase ty samé cviky. Sluní svítičko a celý den začíná zmražením celého těla v tůňce u hrstky odvážných vanařů. Snídáme ovesnou kaši, která všem mega chutná. Na nástupu je vše při starém, včera akorát přijela Klíště a uvidíme, co se ještě změní. A MÁME SLUNÍČKO ZA NEJHEZČÍ STAN!! Sice vypadá dost děsivě, ale je to sluníčko. Lila s náma hraje hry a předtím ještě Slon. Hra, kterou jsem hrála už asi třikrát, je pořád stejně dobrá, ale nevyhráváme. Pak teda ta Lila. Buldoci. EEJ! Buldoci si nakonec poradili i s Martinem a Rexem. Mezitím svačina jogurt a oběd květáková polévka a čína. Mňam. Dojedla jsem. Splnila bobříka a začala psát článek. Hm, večer se tu zase objevím. V poledním klidu jsem spala, normálně toho naspím jako lenochod (hoooodně), ale tento tábor jen třeba osm hodin denně. V pátek se taky hrála etapovka, pravděpodobně mě bavila, i když doteď moc nevím, jak získat slzy baziliška. Byly jsme třetí. Po nástupu vůdci naházeli děti do spr-

chy. Připravovala se sauna a večer byl docela volný, šla jsem spinkat.

(Natka) Dnes je pátek třináctého. Nic zvláštního se nedělo. Měli jsem hlídku. Roztopili jsme v golemovi a nachystali jsme čaj a snídani. Byla ovesná kaše. Potom jsme udělali rozcvičku. Po rozcvičce byla příprava na snídani. Po snídani byla příprava na nástup a prohlídku stanů. Vlajka se vyvěšovala jenom do půlky stožáru, protože zemřel Spídy, který obětoval život dvěma dospělým. Po nástupu byl dopolední program s Lilou, hráli jsme buldoky. Potom byla příprava na svačinu a svačina byl jogurt s rohlíkem, potom jsme hráli hru se Slonem. A byl oběd, čína, mňam. A odpolední klid. Po odpoledním klidu byla etapovka. A zase příprava na svačinu a svačina (zelenina). Potom jsme si mohli vybrat ze tří věcí jednu věc. Byly pleťové masky s Májou. Druhá věc byla motorovka/křoviňák s Pazičem. A za třetí nám Jirka vysvětloval vrtulník. A večere – krupice. Potom jsme se všichni světlušky/vlčata/šneci/žaby/blešky byli osprchovat v teplé vodě a potom jsme měli program. Skoro všichni šli spát.

(Vašek) Dne 13. 7. tady byli rodiče. Hráli jsme na buldoky. Pro mě to byl supr den. Bylo to super, protože s rodičema nešlo vyhrát buldoky. Byla s nima sranda. Hrál jsem s nimi odpalbal. Přijela Klíště a byla etapovka a její manžel nám vyprávěl o vrtulnících, potom Pazič nám ukazoval pilu a křoviňák a dělali jsme si pleťové masky. Pomáhali jsme Denymu.

(Dazul) Než stačím nachystat vauriena k vyplutí, zjevuje se tu Škvrně, která vede tábor 20. oddíl Kadeti (vlčata) ostravské Eskadry a protože jsme se už dlouho neviděli, skoro hodinu si vyměňujeme novinky a informace typu za kolik peněz se jim daří na táboře vařit, že sází Kapitánskou poštu, kdy se bude vdávat, kolik tábořišť spravují, že předává vedení oddílu, že je ráda když skauti z Kateřinic modrají, získávám tip na Čápa z Pardubic vlastního nafukovací katamaran, který bychom taky rádi pořídili, ...

Kecá se mi dobře, ale taky tuším, že vítr může každou chvíli opadnout a já nedoplachtím ani na protější břeh k Leskovci. A tak kolem šesté zvedám kotvu a mířím nejprve na Leskovec, pak křižuju do úžiny u Roudna. Potvrzuje se pravidlo, že vždycky potřebuju plachtit proti větru : -(...

.... Předě mnou je úžina u Roudna – pluju téměř přesně na západ proti slunku. Kosatka mi hezky stíní a chrání před oslněním. Vítr zeslábl, ale hladina se pořád trochu vlní. A hlavně – pluju – pomalu, místy nepatrně, ale pořád.

Takové chvíle, jako teď prožívám, přímo vybízejí k mediaci, vzpomínání, zamyšlení, vigílii Jsem neskutečně rád, že si na tyto okamžiky dokážu udělat čas, že jim jdu vstříc, že je pořád ještě vyhledávám. Potřebuju k nim osvobozující samotu, kterou právě nasávám tady uprostřed vodní plochy. Jen já a on. Obtížně přenositelné, ještě hůře sdělitelné, ale o to opravdovější : -)

Podvědomě mířím do zátoky u Razové. Podaří-li

se mi tam doplout do setmění, bude to skvělé. Nepodaří-li se to, uvážu si houpací síť kdekoliv se podaří zakotvit před úplným setměním.

Úžinu u Roudna proplovám téměř za bezvětrí, tudíž ani moc nekřižuju. Do setmění je ještě hodinka, ale pluji kousek od břehu, aby mi neuniklo vhodné místo na noc. Mám pocit, že každý rok je k vodě vyšlapaných víc a víc rybářských cestiček. Čím širší je pěšina vyšlapaná, tím víc mne odrazuje, abych právě tady zakotvil. Vím, že i na téhle přehradě lze najít výseky, kde si můžu připadat jako někde v divočině na kanadském jezeře. A protože je Slezská Harta nejkrásnější, když ji člověk pozoruje z plachetnice, můžu si fakt vybrat ten nejromantičtější koutek, kolem kterého popluju. Však filmaři věděli proč tu natáčeli exteriéry filmu Johanka z Arku s Millou Jovovich, Dustinem Hoffmanem či Johnem Malkoviche. ...

„Nemůžeme si vybrat osud, ale můžeme si vybrat ostatní. Dávej pozor, abys to věděl.“
(Harry Potter a Fénixův řád)

14. 7. 2018 - sobota

(Dazul) ... Volá mi Klíště, že s Jiříkem a jejich holkami vyrazí k přehradě hned po ranním nástupu. Takže mám nejvyšší čas vyplout, aby na mne zbytečně nečekali. Sraz jsem určil u závory, kde vždycky vykládáme a nakládáme loď.

Úžinu u Roudna proplouvám najednou a bez obratu! Tohle se mi poštěstí opravdu málokdy. Pár set metrů pluju dokonce „na motýla“. Dnešní den začíná fakt slibně.

Později u závory se naložuje Klíště s Jiříkem, Kačkou a Terkou. Plachtíme směrem k přístavu v Leskovci. Jenže Terka je z často pleskající kosatky hodně vyděšená, ač jí celou dobu drží Klíště na klíně. „Maminko, to není dobrá lodička.“ Je rozhodnuto – dvě stě metrů před přístavem děláme obrat a míříme zpět.

Plachtíme s Naty tři čtvrtě hodiny než zakotvíme v přístavu tábora ostravské Eskadry. Celých těch 45 minut mne „malá mirisová“ pouští ke slovu asi 2x – a to jí ještě musím nejdříve přervat povel „kosatkáááá!!!!“ Ale jinak to je pohodová plavba.

Z přístavu jdeme k autům a protože Miris ještě nesfoukl pálavu, Naty si chce ještě zapádlavat. Miris svoluje, ale ona kontruje: „Ale já bych nechtěla jet s tebou tati, já chci s Dazulem.“ Nejsem si jistý, zda bych dokázal držet dekorum dalších 45 minut, a tak se zbaběle vymlouvám

na to, že musím už do tábora. Miris je konec-konců zvyklý : -) ...

... Z našeho 6. OS klubu jsme u večerního táborového nástupu čtyři (Bobina, Pípa, Klíště a já) – tedy přesně polovina. U nás oldskautů zatím vítězí stará oddílová trička, i když Klíště stojí na nástupu v regulérním skautském kroji. Dneska je návštěvní den na táboře, takže při nástupu stojí hlouček nás i rodičů mimo nastoupený tábor, všichni vnímají, že tak je to přirozené. Díky tomu alespoň pořizujeme fotky a videa – aby se za dalších 20 let mohly i dnešní vlčata usmívat a vzpomínat nad „prehistorickými“ záznamy.

celý článek, více fotek i video najdeš
na www.oldskauti.cz

(Mimi) Jako každé ráno je budíček v 7:00 a já se jako vždycky probudím dřív. Jenom slyším, jak se domlouvají na budíčku. Vylezu ze spacáku, protřu oči a slyším: BUDÍČEK. Obuju si boty, obleču mikinu a vypravím se ven chystat na rozcvičku. Čekám a Alík už je tu. Alík se ptá: „Pojedeme kolečko, nebo mám předvádět já?“ Všichni vybrali předvádění od Alíka. Skončí rozcvička a Rex píská přípravu na vanaře. Převleču se z mokrých plavek a jdu je odnést do hangáru. „Příprava na snídani,” slyším, tak rychle umýt ruky. Byla vajíčková pomazánka. Přijela Mája a pískala: Příprava na kontrolu stanů a ranní nástup krátké krátké!

Rychle si uklidit ať nedostaneme prase. Sluničko měla Bebí a Natka. Jako první přijel taťka od Bebí a Káti. Čekali jsme na rodiče. Na svačinu bylo jablíčko. Jen tak si jím a už jsou tady! Už přijeli. Uklidím si čisté oblečení a jedeme na oběd. Dala jsem si smažený sýr. Pak jsme jeli na Slezskou Hartu. Hrály jsme si s Horkou a Káťou na detektivy. Na večeri byl těstovinový salát. Příprava na večerní nástup, krátké krátké. Na nástupu jsme si řekli, co budeme dělat. Splnila jsem bobříka slackliny. Hráli jsme hutututu a buldoky. Potom jsme šli sbírat kameny do sauny. Byly tam: Kája, Pohorka, Slon, Lenička, Natka a já. My s Horkou a Kájou jsme vydržely až do konce. „Jdeme ven,” křičela Kája a rychle se zchladit do tůňky. Převlékla jsem se do pyžama a šla spát.

(Kečibuz) Je ráno 14. července, jak jinak, než na všem oblíbené slovo BUDÍČEK vylezu ven ze

stanu a konečně se nadechnu čerstvého vzduchu. Po snídani a nástupu jsme hráli famfrpál, který mňa vůbec nebaví. Při famfrpálu už začali přijíždět rodiče, jelikož byl návštěvní den. Jak přijeli moji rodiče, mamka si dala kafe, mezitím sem si vybalil věci, co mě dovezli a jeli jsme na oběd do Vítkova, po obědě jsme šli do Lidlu na kokina. Když jsme vyšli z obchodu začalo pršet a pršalo, až než jsme dojeli do tábora. Jak jsme dojeli, mamka si zase dala kafe, chvíli tam pobyli a jeli dom, jak odjeli, tak sem šel spát. Když sem sa probudil, tak přijel Deny a Kája. Jak stanul aj Rex, tak jsme šli chystat saunu, no a po sauně sem šel spať a bylo to fajn.

(Rex) Ráno jsem sa probudil v hangáru spolu s ostatními RS i neRS. Jako každé ráno byla rozcvička, vanaři, snídane a všechno jak má být s tím rozdílem, že dnes byl návštěvní den. Po nástupu se šel hrát famfrpál a pro děcka si začali jezdit rodiče. Vozili buchty, sladkosti, kofo-ly a všecko možné. Když převážná většina děcek odjela, odebral jsem se do hangáru a jako každý návštěvní den jsem odpočíval a spal. Probudila mňa příprava na oběd a následný oběd. Měli jsme bramboračku. Poté jsem šel zase spát a spal jsem až do velkého lijáku, který nás přepadl. Byl to tak velký déšť, že mi z toho karimatka zvlhla. Po dvaceti minutové pořádné sprše zase vysvitl Oscar, takže se šlo spát. Po večeri jsem s Kečibuzem šel chystat saunu a další věci. Hrály sa hry s rodičama. A v deset začala sauna. Šel jsem do sauny a pak opět do hangáru spát.

„Mládí nemůže vědět, jak přemýšlí stáří, ani jak se cítí. Ale staří lidé se proviní, jestliže zapomenou, jaké to je, být mladý...“ - Albus Brumbál - (Harry Potter a Fénixův řád)

15. 7. 2018 - neděle

(Žabák) Ráno začalo jako každé jiné, bylo teplo, slunko krásně svítilo, akorát nebyla rozcvička. Rex pískl přípravu na vanaře, všichni vanaři vyšli ze stanu a šli si pro plavky a ručníky. Rex pískl odchod na vanaře, všichni vanaři uspěli, pak byla snídaně. Po snídani světlušky a vlčata měly program s Májou. Žaby, šneci a blešky měli program se Slonem. Pak byl oběd. Po obědě následoval polední klid. Pak byla etapová hra, museli jsme uvařit lektvar neviditelnosti z různých rostlin a bylin. Dřevo jsme museli brát jenom z temného lesa a oheň jsme museli rozdělovat jediné na mostku a přenést do ohniště, které jsme si museli nachystat taky sami. První byli šneci, druhé byly žaby, třetí světlušky a vlčata, čtvrté blešky. Po etapovce a vlčata jely k rybníku a žaby, šneci a blešky zachraňovali hrnou nehodu (cvičení). Pak byla večere a večerka.

(Max) V neděli ráno jsme vstali s tendencí vstávat v sedm hodin a poté mít rozcvičku, ale dneškem to tak nebylo, protože neděle je den odpočinku a můžeme si víc odpočinout. Všichni se po krásném budíčku, co nám Dazul zazpíval a zahrál na kytaru, probudili, oblékli a čekali na písknutí na snídani. Někteří rodiče přespali s námi na louce kousek

u tábora a většina pomalu balila a odjížděla domů. Po snídani následovala ranní hygiena a klasická kontrola stanů. Kontrola stanů skončila a následoval nástup, kde jsme vyvěsili vlajku a řekli si, jaký bude dnešní program. Po rozchodu jsme se šli převléct a následoval program. Světlušky a vlčata štípaly dřevo a skauti měli zdravotvědu. Během programu jsme měli svačinu. Program skončil a písknul se oběd. Naobědvali jsme se a nastal polední klid. Odpočinuli jsme si a nastal další program. Světlušky a vlčata jely k rybníku na kole a skauti měli první pomoc v praxi. Jak světlušky a vlčata přijely, tak se pískla večere a po ní byl večerní nástup. Pak měl následovat večerní program, ale jedna věc se zvrtila a nakonec jsme ho neměli. Den jsme zakončili večerní hygienou a pak šup spát.

„Jsem takovej, jaký jsem, a nestydím se za to. ‚Nikdy se za to nestyděť,‘ říkával vždycky můj nebohý tatka. ‚Najdou se takový, který ti to budou mít za zlý, ty ale nestojěj za to, aby sis kvůli nim dělal těžkou hlavu.“ - Hagrid - (Harry Potter a Ohnivý pohár)

(Dazul) Ráno mne budí Žaby, které mají dnes službu – že by chtěly, abych na ranní budiček s kytarou něco zahrál. Rozespale je odbývám, že sebou kytaru nemám, ale sborově odpovídají, že kytara je v zásobáku. Tak jo. Čekám, že to bude jedna ze dvou kytar, které jsem půjčil Marti, ale podle obalu to tak není. Prý patří Verči. Ladím a je jasné, že dnešní budičková píseň nemůže být jiná než „Ej už je ráno, už je deň.“. Naučil jsem se ji na svém prvním kursu FONS v roce 1992 od Zeta – Miloše Zapletala, který nás tehdy touto písní budil.

Dopoledne začíná jako každý den, vyjma rozcvičky, protože v neděli se na táboře rozcvičkou nezačíná. Po ranním nástupu nabízím rodičům, kteří mají tábor opustit (nově je dohodnuto, že kolem 9:00 po návštěvním dnu by měli z tábora odjet), že se mohou projet na plachetnici a pak mi ji pomohou naložit na vozík. Kupodivu se to setkává se zájmem – k závoře přijíždí 8 rodičů a 6 jich zkouší plachtit. Každý z nich ke konci plavby už sám ovládal kormidlo i hlavní plachtu. Jsem přesvědčen, že v tomhle krásném počasí to pro ně je skvělé zakončení návštěvy svých dětí na táboře ŠESTKY. A navíc se mi s nimi všemi plachtilo úplně

skvěle. Když společně odstrojujeme vauriena, holky srolovávají kosatku a hlavní plachtu do bleděmodrého obalu, hliníkový stěžeň i ráhno dávají na hagusy Land Rovera. Teď už jen šetrně přemístit trup plachetnice z vodní hladiny na připojený vozík. Propouštím všechny pomocníky, loučím se s nimi a dávám na vědomí, že pokud si budou chtít znovu zaplachtit, tak na konci prázdnin tady vauriena a možná i Pípvu Evropu dovezeme na víkend. ...

celý článek, více fotek i video najdeš na www.oldskauti.cz

„Budeme se s tím smutným faktem muset nějak vyrovnat ... a se svým žalem se poprat.“
- Albus Brumbál - (Harry Potter a Princ dvojí krve)

16.7.2018-pondělí

(Verík) Začíná pondělí, nový týden, polovina tábora, rádcovský den a já vstávám deset minut před budíčkem. V tu dobu už tu vůdci nebyli, odjeli myslíce si, že o tom nikdo neví. Po sedmé pustila služba písničku do repráků. Furt to ale nemá na našeho Dazula, který hrál na kytaru a zpíval. Po psychické přípravě byla nenormální rozcvička o třech stanovištích. Na prvním stanovišti jsme se protáhli s Kečibuzem, na druhém posilovali se Šášou a na třetím nás modelka Alík učila chodit jako po molu. Po snídani, na kterou byl chlív s mrtvičkovou pomazánkou, byla konečně kontrola stanů. Většina z nás ještě vybalovala věci z bágů, ale i tak se všichni na kontrolu těšili. Jeden nejmenovaný rádce mi sice rozbil podpěru, když mi skočil na takzvanou postel, ale přesuneme se dál. Po nástupu jsme dostali rozkaz vyrobit si v týmech, které vyberou právě rádci (jak jinak) vlajky a vymyslet si vlastní zemi, ze které procházíme na Olympijské hry. Ještě nevíme výsledky. Po meflounu jsme hráli tu nejstupidnější hru, kterou jsme hrát mohli – vodní. Tu vodu po nás stříkali rádci a hodně si to užívali (na rozdíl od nás). No a pak byl obídek, po kterém jsme málem hodila grcku. Momentálně jsem před kuchyní, opírám se o stůl a píšu tenhle článek. Po odpoledním klidu

pokračovaly Olympijské hry. Po vyhlášení her, které jsme nečekaně nevyhráli, byly nějaké jiné, ale super hry. Po večeri byla kontrola stanů, o které nikdo nevěděl, poté nás rádci seřvali, byl volný program a večerka.

(Mimoň) Dnes jsme měli zvláštní rozcvičku, cvičili jsme: oči, nos,... Pak jsme hráli vodní hry. A pak další hry a byl nástup.

(Šáša) Ráno jsme se s údivem probudila sama. Převlékla jsem se a vyšla ze stanu. Poté mi došlo, že vůdci nejsou v táboře, jelikož je rádcovský den. Rozcvička byla rozdělena na tři stanoviště a já měla jedno z nich, konkrétně část, kdy jsem si zahrála na velitele. Po rozcvičce následovali klasicky vanaři. Potom snídane. Jakmile skončila snídane, nastala příprava na kontrolu stanů a ranní nástup. Kontrola stanů byla výjimečná tím, že místo vůdců jsme kontrolovali stany my (rádci, roveři, podrádci). Docela jsem si to užila. Po nástupu se všichni rozdělili do skupin. Každá skupina měla za úkol vytvořit si vlajku do OLYMPIJSKÝCH HER. Pak nastaly nečekaně Olympijské hry. Které se táhly až do odpolední svačiny (samozřejmě mezi tím byl oběd). Potom nastalo vyhlášení a po vyhlášení jsme si zahráli nějaké hry. Večere, nečekaná prohlídka stanů a nástup. Poté byl volný program a večerka.

„Stáří bývá pošetilé a zapomnětlivé, takže má sklon mladé podceňovat.“
- Albus Brumbál - (Harry Potter a Princ dvojí krve)

17. 7. 2018 - úterý

(Veselka) Po nočním přepadu jsem měla hlídku od 1:30 do 3:00. Po hlídce jsem šla budit Šášu a šla spát. Ráno jsme si my žaby sbalily věci na puťák a vyrazily jsme. První jsme se vydaly po cestě do Budišova na bus, ale nestihly jsme to, tak jsme se otočily a šly po cestě podél tábora do Čermné a tam jsme udělaly boomerang na Instagram. Po cestě do Čermné jsme si zpívaly písničky. Jak začalo pršet, daly jsme si pláštěnky a vymyslely jsme písničku o pláštěnkách. V Čermné jsme došly na náměstíčko a skočily si do obchodu na jídlo (sladkosti). Poté jsme se vydaly na bus do Budišova. Na autobusové zastávce jsme čekaly chvíli, než přijel autobus. Šly jsme taky do bistra na pizzu. Já jsem si nic nedala, protože mě bolelo břicho. Tam jsem se i převlékla do dlouhých kalhot, sedla si a dívala se do mobilu. Jak všechny holky dojedly, tak jsme se vydaly do tábora a cestou jsme si zase zpívaly písničky. Skoro u tábora jsme potkaly Máju, která nám řekla, ať se dostaneme do hangáru, ale nepozorovaně. Tam jsme měly menší žranici i s bleškama a šnekama, a protože mi bylo špatně, tak jsme šla spát a probudila jsem se až ráno ve dvanáct.

(Horka) Ráno jsme vstanuly a sbalily jsme se. Na snídani byly kaiserky se šunkou. Po snídani jsme se dobalily a pískla se příprava na nástup a kontrolu stanu. Chvilku po nástupu jsme si vzaly sladké a šly, až jsme došly ke starému tábořišti. Tam jsme zjistily, jak to tam bylo malé. A šly jsme dál,

kousek od posezení jsme si daly rohlík s Májkou, podívaly se, které kopce se jmenují jako my a po cestě jsem dojívala paštiku s třema rohlíky. Když jsme se rozhodly, že už půjdeme, tak na druhé straně cesty stál most, přes který nám na minulém puťáčku dělníci, co ten most stavěli, pomáhali přecházet. A už jsme šly a zpívaly různé písničky. V Čermné jsme se stavily do obchodu a šly na autobus, který nás dovezl do Budišova. Z Budišova to bylo do tábora kousek. Kousek od tábora jsme potkaly Máju s Verčou, které nám řekly, že můžeme přespat v hangáru (pršelo). Když jsme došly, tak jsme se nepozorovaně dostaly a přečkaly tam noc. Byla jsem dost unavená a brzo usnula. KONEC!!

(Seno) Zase ráno puďu a nuda, po snídani jsme měli bleskové vanaře, stejně jsme čekali třicet minut. Včera nám bylo řečeno, že bude minipuťák. Zase nervy jako vždy. Zase pršelo, jeli jsme busem do Vítkova. Celkem pohoda. Potkali jsme toxic lidi. Poté jsme se vydali. Batohy byly lehké. Max měl lehký batoh, ale vypadal, jak kdyby cestoval deset dní. Čekali jsme na vlakové čekárně a vydali jsme se po silnici. Poté jsme šli cestou, celkem nuda. U přístřešku jsme si dali oběd. A vydali jsme se lesem do Čermné. Jak jsme došli do starého tábora, tak jsme měli plyny a museli jsme jít na latrýnu. Pak jsme šli, ale Rex minul odbočku, takže jsme šli lesem do kopce. Celkem sranda, jak jsme nervovali. Jak jsme došli nahoru, začaly zase nervy, kdo sázel ten oves. Už jsme byli před dolem a Peťa skládal srandovní básně. Došli jsme do tábora a konec.

„Věci, které ztratíme, mají způsob, jak se nakonec vrátí k nám, i když ne často způsobem, který očekáváme.“ - Lenka Láskorádová - (Harry Potter a Fénixův řád)

18. 7. 2018 - středa

(Bebí) Když jsme vstanuli a oblékli se, tak byla příprava na snídani a pak snídane. Po snídani jsme šli s Natkou do stanu a uklidily jsme si tam. Pak byla příprava na kontrolu stanů a ranní nástup. Po nástupu jsme šli do kuchyně dělat náramky. Byla to docela zábava. Pak byl oběd, na oběd byla čočková polévka a řízek s rýží. Potom byl polední klid, po poledním klidu jsme hráli v kuchyni hry. Na svačinu byla broskev. Pak byla etapovka. Pak byla večere a pak byl nástup. Pak bylo volno.

(Mik) Ráno nebyla rozcvička, ale je to divné, že nebyla, protože v sobotu není. Ale málem nebyli vanaři, ale pak Rex řekl: "Rychlí vanaři!" A program byl, že jsme měli najít z Harryho Pottera už nevím, ale nějaké postavy.

(Alík) Ráno jsme se probudili v hangáru. Byli tam všichni šneci, žaby i blešky. Budíček byl v 7:00, ale vylezli jsme až 7:40. Dost nás za to seřvali. Pak jsme šli na snídani a pak na vanaře. Následovala kontrola stanů a ranní nástup bez krojů, protože už od rána stále prší. Kvůli dešti jsme měli klidový program – pletení náramků. Pak byla svačina a zase náramky. Celkem mi to šlo a i bavilo. Na oběd byla čočková polévka a řízek s rýží. Potom byl polední klid, který trval normálně do 14:00. Jelikož stále pršelo, tak jsme v jídelně hráli Riskuj. Mě to moc nebavilo a asi jsem nebyl jediný. Na odpolední svačinu byla broskev. Další odpolední program byla etapovka, při které jsme museli najít devatenáct postav z Harryho Pottera, zakreslit je do mapy a pojmenovat je. Tato hra mě celkem uchvátila. Pak byla večere a normální nástup, protože už dvě hodiny neprší. Jako večerní program bylo volno.

19. 7. 2018 - čtvrtek

(Raptor) Je nový den, čtvrtek. Na nástupu se dozvím, že píšu článek. Takže ho teda píšu. My skauti – šneci, žaby, blešky jsme měli první pomoc a světlušky a vlčata hrály hry, pak byl cyklovýlet, měli jsme na výběr čtyřicet kilometrů nebo deset kilometrů. Já jsem jel deset. Jeli jsme z kopečka a pak do kopečka, pak byla svačina, měli jsme jablko a müsli. Zahráli jsme si trojnožku a pak nám Verča zavolala, že je večere, tak jsme jeli zpátky do tábora. Dali jsme si večeri a pak jsme čekali na ostatní, co jeli čtyřicet kilometrů. A zjistili jsme, že Slonovi spadl řetaz asi za půl hodiny. A pak už to byl normální večerní program, večerní nástup, hygiena a večerka.

(Marťa) Martinovy rozcvičky mě začínají bavit. Od rádcovského dne se zlepšily asi o 200 %. Mrtvá jsem se vyhoupla ze stanu a pomalým přepadovým tempem odešla na náměstíčko. Na vanařích se nic nového nedělo, akorát si připadám, jak mýval (jsem jediná, kdo se myje mýdlem). Snídani jsem si jako tradičně užila a poté trochu poklidila ve stanu. Nepotřebuju sluníčko, ale prase se mi taky nijak moc nelíbí. Moje spolubydlící Marco Polo přichází do stanu a chvilku potom se ozve pískání kontroly. Potom je nástup. Dozvídáme se, že zase budeme mít zdravotvědu, ale tentokrát budeme opakovat. Na Slonovi fakt jde vidět, že to umí a že prostě chodí na zdravotku.

Po svačině jsem se ovšem vypařila. Šla jsem společně se Senem, Horkou, Veselkou a Maxíkem

najít místo na jejich slib. Našli jsme ho poměrně rychle, ale horší bylo palouček poséct a osekát větve všudypřítomných smrků. Guláš dobře voní a chleba je nařezán. Služba tedy může pískat přípravu na následný oběd. V poledním klidu se vracím do předminulého století, sedám k potoku a peru prádlo. Doufám, že uschne, na obloze je hodně mraků. Deny chodí po táboře s papírem a zapisuje, kdo pojede na jakou trasu kol. Na výběr jsou dvě. Deset a čtyřicet kilometrů. Já, jakožto špatný cyklista, si vybírám čtyřicet kilometrů a doufám, že mě nezabije. Má mít malé převýšení.

Dojeli jsme k Hartě, Slon měla sice menší problémy s kolem, ale jeli jsme dál. Upadávaly mi asi nohy. Au. Harta je nádherné místo, zůstala bych tam aj dýl. Bohužel bylo moc hodin a my museli zdolat ještě asi milion kopců. Přes Dvorce jsme dojeli do Budišova a z tama už v klidu do tábora. Po kolech jsem byla mrtvá. Na nástupu si dávám bobříka hladu. A po něm jdeme ke slibovému ohni, který byl tak nádherný, jak jen mohl být. Dobrou.

(Natka) Dnes jsme vstali a byla rozcvička s Alíkem. Po rozcvičce byla příprava na snídani a snídane. Po snídani byla kontrola stanů a nástup. Po nástupu byl nástup u kuchyně. Jeli jsme na kola, mohli jsme si vybrat, jestli chceme jet deset nebo čtyřicet kilometrů. Já jsem si vybrala deset. Přijeli jsme až na večeri. Po večeri byl večerní nástup a ten, kdo chtěl, tak si šel lehnout, jinak se hrály hry.

„Je to zvláštní, ale když máte z něčeho hrůzu a dali byste cokoli, abyste zpomalili čas, zjistíte, že bývá jeho nepříjemným zvykem ubíhat ještě rychleji.“ (Harry Potter a Ohnivý pohár)

20. 7. 2018 - pátek

(Marco Polo) Dnešní den začal Martinovou rozcvíčkou (opět), která byla po dlouhé době „normální“, protože jsme jeli včerejší den na kole (někteří asi čtyřicet kilometrů!) a byli všichni unaveni, proto jsme se museli protáhnout. Ke snídani nemusím nic říkat, protože byla jako vždy skvělá! Na nástupu nám oznámili mega úžasnou věc a to, že budou miniškoly! Ej! Nejvíce mě bavilo origami, ale to plížení bylo taky fajn. Ale to nebylo vše! Byly zde masáže, korálky, cvičení a kdoví co ještě. :D Každý měl dvě školy a vše to trvalo do oběda. Byly karbanátky a úžasné brambory. No řekněte, nemáte na ně chuť? Nastala etapovka, kterou vyhrály žaby, no všechny jsme měly radost. Po výhře jsme měli ŽRANICI! Všem bylo blbě a ani se nedivím, když míchali sladké a slané. Po krátké pauze byla hra, kterou Verík vymyslela, a následovalo komando. Následně si od nás vůdci odpočinuli (po nástupu samozřejmě) a my hráli hry nebo měli volný program. Šneci rozdělali oheň a dali do něj kameny do sauny. Nastal čas vanařů a Rex si zavolal ty jeho potápníky, kterým blahopřeju, že do té ledové vody vlezli. :D Všichni si umyli zuby a šli jsme spinkat! A to byl celý den, dámy a pánové.

(Káťa) Dnes, když jsme se vzbudili, tak jsme všichni rychle utíkali na rozcvíčku, byla boží. Potom jsme všichni běželi na ranní hygienu. Nejlepší bylo, že na snídani byly lupínky s mlékem. Když jsme posnídali, tak si asi všichni šli uklízet do stanů. Pak Mája pískla přípravu na nástup a všichni se začali oblékat do krojů a šli si povídat ven za ostatními. Po nástupu byly miniškoly, byly tam masáže,

plížení, korálky, origami a cvičení. Bylo to boží. Já jsem šla na masáže a korálky. Stihli jsme to tak tak, protože pískali přípravu oběd. Na jídlo byla kedlubnová polévka a karbanátky. Pak byl polední klid. Po poledním klidu byla hra, ale nemůžu si vzpomenout, jak se jmenovala. Pak jsme hráli boj o lžičku, pak pískli přípravu na večeři. Před večeří byla žranice, bylo to boží, pak byl nástup a pak jsme hráli komando a přepad, potom ještě byli vanaři a pak se šlo spát.

(Můrka) Ráno byl budíček, tentokrát nebyl ničím zajímavý. Potom byla rozcvíčka a ranní hygiena. Příprava na SNÍDANI! Mňam, kuličky s mlékem. Ranní nástup a kontrola stanů proběhla bez komplikací. Potom byly miniškolky. Korálky, origami, cvičení, plížení v lese, masáže. Já jsem byla na masážích jednu hodinu a na korálkách jednu hodinu. Na masážích jsme se učili masírovat se Slonem. Na korálkách jsme dělali ještěrky z korálků. Dost mě to bavilo. Pak byl oběd. Karbanátky a brambory, mňam. Odpolední klid a pak něco, co jsem úplně zapomněla. Ráno před nástupem se vyvěsila pravidla: zákaz běhání, zákaz jezení sladkostí... A tak dál. Po odpoledním klidu byla etapovka, ve které jsme museli hledat kancelář paní profesorce madam Dolores Umbridgeové, ale kdyby nás viděla, tak jsme museli dvacetkrát napsat: Už nikdy nebudu šmírovat svoji milovanou paní profesorku madam Dolores Umbridgeovou. Já jsem to psala třicetkrát. Viděla mě dvakrát, ale podruhé už jsem to nestihla. Byla to prča, potom byla ŽRANICE. Mňam mňam. Pak se boural hangár a byla večeře a na večeři byla pomazánka, mňam. Po nástupu jsme hráli komando bez vůdců. Potom jsem šla k ohni a spát.

„Potíž je v tom, že lidé mají sklon volit právě to, co je pro ně nejhorší.“
- Albus Brumbál - (Harry Potter a Kámen mudrců)

21. 7.2018 - sobota

(Vojta) V 7:00 máme budiček, potom máme v 8:00 snídani. Na snídani jsme měli vánočku s kakaem. V 9:00 je nástup a kontrola stanů, pak se začaly sundávat střechy od stanů. Pak jsme rozdělaly celé stany. Pak byl oběd, na oběd jsme měli polévku.

(Myš) Málem jsem dostala infarkt. Probuzení křičením o pomoc zafungovalo i na mě. Začala jsem se zvedat a obouvat si boty. V momentě, kdy jsem si zavazovala druhou botu, zařvali "budiček" a já jsem si oddychla a lehla si na postel. Asi tak zareagovali všichni, protože potom šla služba budit děcka ještě jednou, ale tentokrát s esákama. Já jsem se zvedla, obula se a šla na latrýnu. Tam byla velká řada, no bohužel jsme s Kečibuzem nestihli rozcvičku. Já potom šla dělat hygienu a čekat na holky. Na snídani bylo kakajíčko s vánočkou a poté byla kontrola stanů. Nějaké severní větry nás navštívily (tj. vyhazování mokrých věcí či nepořádku ze stanu), ale nikdo prase nedostal. Bobříka poezie splnila Můrka, ta napsala básničku o mopsíčkovi. Po nástupu byl nástup bez krojů. Čekali jsme, že nám řeknou, jak se sbalit, ale Veselka letěla k narozeninám do tůňky. Nějaká dobrá duše připomněla i Denyho narozeniny. Ten chvíli utíkal, ale poté byl zavalen hromadou dětí a už nemohl odporovat, letěl taky. Veselka pak bouchla svoje velké šampaňské a my se šli balit. Já

jsem po chvilce neměla co dělat, tak jsem čapla Veríka a začaly jsme skládat stanové celtý ze střech. Začaly jsme si z toho dělat srandu. Zvukové efekty skládání, couvání a tak. Brzo nás však smích přešel, protože z tama začali lozit pavůci a jak Verík řekla, dokud ten pavouk není ode mě metr, je to nestvůra. Ječela jsem furt. No, mezi skládáním jsme stihly svačinu (jablko) a potom i oběd (hrstková polévka a těstoviny se zelím a masem, mňamka). Po obědě jsem šla s Marťou k sauně, pokecally jsme si, zahrály si na ukulele a potom jsem zapletla Káji copánky. Po chvilce odpočinku se začalo znova pracovat. Chystal se slavnostní oheň, rozmontovávaly a uklízely podšady a desky, rošty a my s Veríkem jsme si troufily na zásobák. Střechu jsme sundaly, celtu poskládaly, pavouky odstranily. Verík se potom nějak vystřídala s Šášou. Celtý se daly do kýblů, do várnice a zbytek se svázal. Na chvíli jsem si sedla a začala psát tenhle článek. Potom přijelo auto, naložilo se i s kolama a betama a prostě vším. Na sváču byla horalka. Potom se dodělávaly různé věci. Koupání a etapovka. Tak, jak jsem běžela, jsem v životě nikdy neběžela. Žaby jsou prostě nejlepší. Byly jsme první a zaklely jsme prostě koše. Poté byla večere, nástup a ukončovací oheň. Vyhlásila se etapovka, vanaři a koně a začaly různé děkovačky zakončené hrníčkárnou. Vzkazy mě zahrály u srdíčka. Po večerce šla většina spát, ale pár nás tam zůstalo a nasávalo tu atmosféru. Bylo mi jasné, že dneska jít spát nechci. Děkuju všem, jste senzační.

„Dopouštím se omylů jako kdokoli jiný. Naopak, protože jsem – promiň mi to tvrzení – o něco chytřejší než většina lidí, bývají o to větší i moje omyly.“ -Albus Brumbál - (Harry Potter a Princ dvojí krve)

22. 7. 2018-neděle

(Marťa) Neprobudila jsem se ve stanu, na to je už moc pozdě. Zpoza plachty prosebně vzhlednu k místu, kde dříve stávaly stany, a vzpomenu si, že tohle byla moje poslední noc na táboře a dnešek je poslední den. Obsah mého batohu musím znova vysypat a všechno, i s karimatkou a spacákem, přeskládat. Zábava. Před nástupem ještě všichni běháme po tábořišti a pomáháme si s balením a tak. Oblékám se do kroje a balím poslední tašku s našima výhrama, flétnou a papírama. Na nástupu se fotíme a já zase určitě nebudu vidět, haha. Je deset. Batohy necháváme na celtě a společně,

kromě Denyho, Paziče, Máji a Martina, se vydáváme na Budišovské nádraží. Tři kilometry uběhly rychle jako polední klid a ocitáme se, tentokrát již s batohama, ve vlaku. Cestou děláme věci, co se ve vlaku cestou z tábora dělají – spíme, jíme, vyplňujeme zpětnou vazbu... V Suchdole a Hranicích jsme přestupovali. Na Vsetíně nás uvítal pořádný liják, no a taky rodiče, ehm, moji samozřejmě ne. Dali jsme pokřik a rozběhli se po dešti k autům nebo jiným dopravním prostředkům. Jedu domů a říkám si, že to byl jeden z nejlepších táborů, co jsem zatím z těch sedmi zažila. Děkuju všem, jste vážně dokonalí. Všichni. Adiós.

„Mysl má mnoho vrstev a je složitá ... nebo alespoň většina myslí je taková.“
- Severus Snape - (Harry Potter a Fénixův řád)

1.-5. 8. 2018 - MATTERNORN

(Dazul) ... promítá i nervozita z očekávání zítřka. Co bych tu vypisoval nějaké zbytečné kecy – jediný obdobný zážitek, jaký mne čeká, jsem zažil v roce 1990 na Pamiru, když jsem tři dny zdolával skoro kilometr vysokou ledovcovou stěnu a nakonec se dostal do výšky 6000 metrů. Jenže to mi teda bylo 24 roků a moje fyzička i pud sebezáchovy byly někde úplně jinde. Tuším, že tahle akce je taková moje „labutí píseň“ bez ohledu na to, zda se mi podaří vylézt do 4.478 m.n.m. nebo ne. A je mi z toho trošku smutno. Samozřejmě, že mám také obavu z toho, abych se ve svém očekávaném předsevzetí zbytečně neunáhlil. Na mladé hřebce už nemám, ale zas tak starý ještě pořád nejsem.

Nedokážu detailně popsat, při kterém chytu nastává neklíčovější okamžik téhle akce. Snad v půlce „třetího kuloáru“. Už začíná svítat a viditelnost je o poznání lepší než ve 4:05, kdy jsem jako první s rozsvícenou čelovkou nastupoval do stěny u „černé Madonny“. Teď už ale i vidím, kolik stovek metrů pádu mne v případě chyby čeká. A zrovna dneska mi tady žádnou, ani tu nejmenší, chybu nikdo neodpustí. Ani Pán Bůh, který mně má rád víc, než si zasloužím. Jenom dneska mám pocit, že i jemu se mnou dochází trpělivost.

Je to jen vteřinka, možná jen půlka, když cítím jak mi tou zdravější, pravou nohou projíždí „folklor“.

A pak už nic. Nápor třesavky odeznívá stejně rychle jako nastoupil. Ale ten šok z nekontrolovaného „folkloru“ zůstává. Ujišťuji se, že obě nohy jsou na pevném stupu a obě ruce se drží opravdu pevného chytu. Oči skenují skálu a hledají nějaký nýt, skobu, borhák či kruh. Prý je jimi celý Matterhorn doslova prošpikován. Teď by se mi nějaký záchytný bod fakt moc hodil. Zasekl bych do něj karabinu, zajistil se a dal si pár minut bezpečného odpočinku. Jenomže mám pocit, že jsem se příliš vychýlit z obvyklé cesty anebo ta cesta na vrchol není vůbec tak zajištěná, jak o tom po internetu píší ti šťastlivci, kterým se podařilo bez újmy Matterhorn vylézt i slézt.

Cítím, že právě teď je ta rozhodující chvíle – polezu nezajištěný dál nahoru, určitě pomaleji než všichni ti natrénovaní guildi se zadýchanými klienty na laně pod nimi. Nahoře budu asi poslední, ale určitě mám šanci. Minimálně 50:50. Upřímně, pro každého, kdo něco nalezl, není Matterhorn technicky až tak těžký – z toho co mám pod sebou, odhaduju v průměru na třetí stupeň obtížnosti („Na exponovaných místech se doporučuje mezijistištění. Trénování a zkušenosti lezci mohou překonávat úseky tohoto stupně ještě bez použití lana.“) – i když s báglem na zádech. Pár desítek let zpátky pro mne 50:50 býval ještě

„Slova jsou, podle mého ne tolik skromného názoru, naším nejvíce nevyčerpatelným zdrojem magie. Schopná způsobovat zranění i napravovat je.“ - Albus Brumbál - (Harry Potter a Relikvie smrti)

přijatelný poměr pravděpodobnosti. A vždycky mi to vyšlo.

Snad díky tomu „folklóru“ si uvědomuju, že dneska není v sázce nějaká zlomená noha, ale život. Pád ze třiceti metrů jsem díky zlínským doktorům přežil, jenže desetkrát či dvacetkrát větší pád bych zcela určitě nepřežil. Takových, kteří stejnou pravděpodobnost neproměnili, má Matterhorn na „svědomí“ zatím víc než 600. A pokud je mi známo, někteří z nich to lezli i navázání a dobře jištění. Hřbitovy jsou plné takových hrdinů. Holt už se nedozvím, jestli bych to dnes dal nebo ne. Na „kdyby“ se tady opravdu nehraje. A taky vím, že od téhle chvíle v sobě ponese cejch „toho, kdo to vzdal“.

Stop. Dál nepolezu! Trvá mi ještě alespoň minutu, než se do toho šumícího ticha přinutím říct nahlas „Vzdávám to!“ A leze to ze mne jako z chlupaté deky. Za další minutu cítím, jak ze mne padá všechna ta tíha, kterou jsem na sobě několik týdnů cítil. Je rozhodnuto.

Po pár metrech přeopatrného sestupu ve mně začíná klíčit pochybnost nad klíčovým rozhodnutím. Přece jsem tu nejel 1200 km jenom proto, abych to v půlce hory vzdal? Minule jsme to lezli tři a dnes jsem se sám sólově dostal o 300-400 metrů výš – až do třetího kuloáru. Fyzičku ideální sice nemám, ale při volnější tempu to přece musím zvládnout s rezervou i dolů. V mém věku už to není o rychlosti, ale jen o vytrvalosti. Můj děda mi říkával „Ogare, to mosíš pomály, ale furt!“ Kdyby šlo o něco víc než moje ego, tak bych do toho stejně šel, znám se. „Apage satanas!“

V místech, kde jsou kruhy nebo skoby, slaňuji – lano musím mít dvojité – takže jen po 20-25 metrových úsecích. Mám při tom naprosto nerušeně příjemný pocit bezpečí, i když k úpatí hory to je pořád minimálně tři sta metrů eventuálního smrtícího pádu. Alespoň jsem to lano netahal zbytečně. Vlastně jsem jej pokřtil tady na Matterhornu. Je „šestipádové“ a já jej doufám přivezu zpět „beze ztráty kytičky“. Třeba časem naši roveři ocení, že polezou na „lanu z Matterhornu“ :-)

Přiznám se, že tahle část „expedice“ je pro mne navzdory výsledku nejdůležitější. Víím, že ji v sobě budu zpracovávat ještě hodně dlouho. Budu konfrontovat má dlouholetá očekávání a prostou realitu smrsknutou do několika extrémních hodin. Budu se ospravedlňovat i odsuzovat. Ale tyhle chvíle se mi nikdy nepodaří nezkresleně předat a srozumitelně přetlumočit. Jsou nepřenositelné. Musel jsem se k nim desítky let prodírat a propracovat. Už mi je nikdo nikdy neukradne.

Vše ostatní od chvíle, kdy stojím pevně na svých nohách na úpatí stěny s „černou Madonnou“ je už jen příjemná a nezávazná „odpolední procházka“. Sestup k Swarzee, přesun po ledovci k „zelenému“ jezírku, koupání v 3900 m.n.m., postavení stanu a noc s výhledem na majestátný Matterhorn, výstup s Jitkou a Jirkou (zvládli to bez maček) na Breithorn (4165 m n. m.), dvoudenní traverz ze Zermattu do Randy, Vše je skvělé, ale nespravedlivě zastíněné sólo pokusem o výstup na Matterhorn. ...

celý článek, více fotek i video najdeš na www.oldskauti.cz

11.-19. 8. 2018 – Polská řeka Drwęca

(Dazul)...14:30 zastavujeme na levém břehu, jehož písčité skluz s převýšením 4 metry láká, abychom prozkoumali horní část. Po zdolání písčitého „pahorku“ se před námi otevírá půlkruhový palouk otevřený na řeku a ohraničený borovicovým lesem. Uprostřed je ohniště. Debata o tom, zda se dnes utáboříme tak brzo nebo ne, trvá jen krátce. Všichni jsou pro – tohle je jednoznačně zatím naše nejromantičtější místo na postavení stanů. Za hodinu už máme postavené stany, umyté a vytažené lodě, děcka vybudované kanály v písčném svahu. Ti nejrychlejší se už koupou v písčném zálivu. Tři hamaky jsou přivázány v borovicovém háji a čtyři děcka se dohadují, kdo se bude ve které houpat.

Irča dělá skvělou večeři – vepřové maso s bramborovou kaší a kukuřicí. Mňam. Klidně bych si přidal, ale už není co. Jako vždy recipročně omývám skládací hrnec, ešus a skládací jídelní misky. Nejdříve nahrubo umýt v řece a nabrat plný hrnec vody. Vodu ohřívám na vařiči a bez použití saponátu zbavuju nádobí mastnoty. Pak několik výplachů a ve finále opláchnutí troškou pitné vody.

Před osmou už hoří oheň, a tak se dění soustřeďuje k němu. Celty a karimatky jsou nataženy do kruhu, hraje se Dobble, suší se u ohně po koupání, usrkává se víno. Kolem deváté začínají Pad s Bětkou zpívat Pajťášovi koledy – vyžádal si je

za to, že do své lodi přibral jednoho z jejich tří potomků : -) Nad řekou dominuje měsíc, noc je vlhák, nálada hezky nostalgická, souznění plné. Fakt jezdím rád s tímhle společenstvím na vodu do Polska.

První činnost, kterou děcka zahajují pár minut po té, co se vyhrabou ze spacáků, je pokračování v nekončícím díle – výstavbě kanálů a jezírek v písčitém břehu. Překvapuje mne, že tahle nepřiliš strukturovaná stavba je funkční – nahoře někdo z nich vleje do chaotické soustavy kýbl vody a přes vyhloubené nástrahy, klopené zatáčky, vodopády i zadržovací hráze se vlna obohacená o jemný písek, prodere a šplouchne do tišiny Drwęcy. Mezitím dospěláci balí stany a lodní pytle. Všichni mimo Pípy, Bobiny a jejich děti. Ti se dnes odpojují

*„Ochromující bolest bude ještě horší, když ji konečně cítíš.“
- Albus Brumbál - (Harry Potter a Ohnivý pohár)*

a přesunou se k Baltu. Nemusí spěchat, pro jejich auto včera došel a dostopoval Pípa, takže dnes nebudou nakládat své tři lodě, ale jedno auto. Podnikavější část posádek s nimi dělá výhodné výměnné obchody – dává jim své odpadky a za ně si od nich bere jejich pitnou vodu.

Loučíme se s Pípočkama a odrážíme. Řeka teče pořád stejně, klidně a téměř neslyšně. Kája i Nik za chvíli usínají. A i porcelán Kuba na Pajťásově barace pochrupuje. Kdo spí, nezlobí! Pluje se příjemně. Všichni nabýváme pocitu, že nás tahle řeka už nemá čím překvapit. Ale základní dávku ostražitosti si každý z nás zachovává. Za ty roky už víme svoje.

V poledne kotvíme na levém břehu řeky v mean-dru pod osadou Słoszewy. Všichni hledáme stín, slunko je opět ve svém živlu. Nik a Kája před chvílí usnuli a nechce se nám je budit, tak loď opatrně kotvíme a usazujeme se na úzkém trávníku mezi vodou a hradbou rákosu. Stín u mne vypadá jinak, ale nemůžeme nechat ležet děcka na lodi a jít se k obědu posadit o padesát metrů vedle. Za nějakou chvíli se oba budí a vylézají si hrát na břeh. Měním si s nimi místo a zalehávám na palubu – prožívám si svoji nirvánu.

Úspěšnost dětských her je u Nika korunována jeho úlovkem tří říčních škeblí. Opatruje je jako svátost oltární a když na lodi opět usne, drží je i ve spánku. Jakmile mu sklouznou na dno lodi a všimne si toho, okamžitě spustí řev, který můžu zastavit pouze tím, že mu škeble najdu a podám. Své kořisti si opravdově cení ...

celý článek, více fotek i video najdeš
na www.oldskauti.cz

POMOC

pro Dětské bezbariérové centrum Březiny
- velký poprázdňinový úklid, opravy, ...

Prosím, dej vědět Denymu (736 422 974)
nebo Dítě (731 527 143)
zda s tebou může počítat.

15.září 2018

PLÁNOVANÉ AKCE

7.9. Zahajovačka (účast v kroji nebo oddílovém tričku)

14.-15. 9. Přespávačka v DBCB + sobotní brigáda Sraz 18:30 v DBCB, s sebou: věci na přespání (spacák, hygienické potřeby...), na sobotu snídani a pracovní oblečení včetně rukavic. Pro ty, co neudou přespávat, je sraz na brigádu v 7:00 v DBCB. Svou účast na brigádě nahlaš Denymu nebo Dítě do středy 12.9., abychom s tebou počítali kvůli sobotnímu obědu. pro světlušky a vlčata končí brigáda po obědě (zhruba ve 13:00).

21.9. Oddílovka

5. 10. Oddílovka

6. 10. Brigáda v Dinoticích - jedeme

auty. Sraz je pro malé i velké v 7 hodin na všech autobusových zastávkách od kateřinického lomu směrem dolů, v Ratiboři mají všichni sraz u kina. Návrat bude mezi 17. - 18. hodinou. S sebou pracovní oblečení a jídlo na celý den. Svou účast nahlaš Radimovi do středy 3. 10., aby pro tebe bylo v autě místo.

12. - 14. 10. Rádcovský kurz Hopem (<https://rkhopem.skauting.cz/>) - jen pro přihlášené

19. 10. Oddílovka

20. 10. RS sobota (pro starší 15 let) - info podá Marťa

Od září 2018 až do odvolání se budou **oddílovky** konat pouze **co 14 dní, a to v sudý pátek!!!** Čas i místo oddílovek zůstává (DBC Březiny, od 16:15 do 18:15). O případných změnách budeme všechny informovat. Sleduj pravidelně náš šestkařský FB, aby ti nic neuniklo :-)

oldskauti.cz

SALZA

28.-30.září 2018

Vybavení (baraky, vesty, pádla, helmy, ...) půjčujeme z DBCB, doprava k řece osobními auty. Spíme pod stany v táboře. Info u Dazula - 737 249 211

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 146** se podíleli: R. L. Stevenson, Marco Polo, Kuba, Dejev, Bebi, Vojta, Myš, Verík, Můrka, Horka, Káťa, Lenička, Seno, Marťa, Natka, Vašek, Mimi, Rex, Kečibuz, Žabák, Max, Mimoň, Šáša, Veselka, Alík, Mik, Raptor, Mája (foto), Dita a Dazul.

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :